

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 10. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036558900640/facsimile.pdf> (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

skaldede Isse og det hvide Skjæg hvilende paa Bogen, medens Alt var stille omkring ham og alle Levende slumrede, var det ligesom han saae og hørte de forrige Tidets store Aander, og tilhørte en anden Verden og en anden Tid, end den, hvori han dog saa utrættelig vaagede og arbejdede.

Den ærværdige Gamle var Saxo Grammaticus. Som Erkebisp Absalons Haandskriver og uadskillelige Ven, havde han for tre Aar siden lukket denne ædle Herres Øine paa Sorø Kloster, og siden havde han sjelden forladt den Celle, hvor han havde hørt de sidste uforglemmelige Ord af Absalons Mund. Han havde vel egentlig hjemme ved Domcapitlet i Roskild, men havde en særdeles Kjerlighed til Sorø Kloster, hvor han ofte tilforn havde opholdt sig, og hvor han nu, med sin nye Herre Bisp Peder Sunesøns Tilladelse, forblev som Gjest, medens han lagde den sidste Haand paa sin mærkværdige Danmarks Historie.

Han skrev flittig i sin Bog, men lagde af og til Pennen og bladrede i de gamle Skrifter. Ofte faldt hans Øie paa en Pergaments-Justinus, som havde tillært Absalon, og som laae paa Enden af Bordet med det sidste Blad opslaget, hvorpaa der stod skrevet: *Liber sanctae Mariae de Sora per manum domini Absalonis Archiepiscopi**. Ved Siden laae den af Absalon besørgede Afskrift af Vitherslagsretten og den sjællandske Kirkeret tilligemed et nyt pynteligt Haandskrift, paa hvis Læderbind stod med store snørklede Bogstaver: *Testamentum Dni Absalonis*.

Et dybt Suk trængte sig fra Oidingens Bryst, og paa gamle Folks Viis udtalte han ubevidst og lydeligt hvad han tænkte. »Var jeg nu snart hos dig, fromme Herre og Fader! – sagde han – det var to lange Vintre; nu kommer den tredie – længer vil Pennen dog ikke gaae. – Der var det vi saaes sidst – vedblev han, og hans Blik faldt paa Løvbænken i Krogen – nu ja, hans store Gjerning er endt – han hviler saelig i Herren. Snart har hans Tjener nu ogsaa fuldkommet hans Villie og Danmarks Helte, de ældste som de yngste, skal ikke savne deres Eftermæle. Nu kun et Par kjærlige Ord til vor unge Konge og den gode Andreas – ja vel! saa bør det være.» Nu taug han stille en god Stund igjen og skrev ivrig. »Kunde gamle Arnold Islander nu reise sig af Graven – begyndte han igjen, da han med Velbehag havde forelæst sig nogle zürlige latinske Vers – hvad mon han vilde sige til

* D. St. Maria af Sorøes (Sorøe Klosters) Bog ved Hr. Erkebisp Absalons Haand.

hvad jeg her har gjort af hans herlige Sagn og Sange? Han vilde vist ryste sit Vildmandskjæg og brumme: de klang dog bedre i vort eget Sprog – Nu, giv dig til Taals, Gamle! – saaledes som de der ligge ordret fra din Mund, som de endnu tone levende blandt Folket, vil de med Guds Hjælp ogsaa bevares og leve til Danmarks sidste Dag; men skal Verden lære at kjende Danmark og dets Aand, maa jeg være dets Tolk for de fremmede Sjæle. Hm, hm – kommer du igjen, gamle Tvivl! kan den boglærde Dannemand kjende Folkets Billede i den fremmede Dragt, hvi gjør jeg mig da nu Skrupler over den brogede Kjortel? den Tid kommer vel ogsaa, da en ærlig Frende betaaler min Gjejd og giver Folket Billedet tilbage, som jeg tog det. I Guds Navn kun endnu et Par Træk, og hvad jeg kan udrette i Verden er skeet. Du kom mig vel i Forkjøbet, Broder Svend! – vedblev han med et godmodigt Smil, efterat han igjen en Stund havde skrevet, i det han nu bøjede sig med Møje og optog fra Fodklædet paa Flisegulvet en liden zurlig Afskrift af Svend Aagesens Historie – Du har dog ikke gjort min Gjerning overflødig: et næmt Udtog af Kroniken gav du os; men hvad Danmark var og hvad det med Herrens Hjælp kan blive, det saae du dog aldrig. Dog du gjorde ærlig hvad du kunde, og din Bog skal ikke ligge her i Støvet ved min Fode.

Omhyggelig afpustede han nu hvert Støvgran af Svend Aagesens liden Bog og lagde den ved Siden af Erkebisp Absalons Skrifter.

Da aabnedes Døren og tre geistlige Mænd traadte ind med en liden Dreng imellem sig. De geistlige Herrer vare alle i Reiseklæder og bare pelsværksfurede Kapper over deres Ordensdragter. Den ene var en anseelig aldrende Mand med graasprængt Haar og Skjæg og et noget svageligt Udseende, men med en saadan Høihed og Ærværdighed i Mine og Adfærd, at skjøndt han ikke bar Krumstaven og den bispelige Hue, dog Ingen, som saae ham, kunde tvivle paa, at han jo var en Prælat af den høieste geistlige Værdighed: det var den lærde og fromme Erkebisp Andreas Suneson fra Lund. Hans Ledsagere vare to yngre kraftige Mænd. Den ene havde et rundt, muntert og høist livligt Ansigt og bar under sin kostbare graaværksfurede Reisekappe en hvid Cistercienserkaabe af det fineste Pelt. Det var den berømte Broder Gunner fra Øm Kloster i Jylland. Erkebispens anden Ledsager var en ung Kannik fra Roeskilde med en lammeskindsforet braun Vadmelskappe og et liden Skrin under Armen, hvilket han bar med trægen Forsigtighed og hvori han forvarede adskillige sjældne og kostba-